

VĚTRNÍK

Ročník XLVIII.

Pátek 20. října 2017

číslo 8.

Pořádný pták

Svatka Hejralová vítala Dobřichovické za pošmourného počasí. „Nevím, zda jsem Krakonoše málo uplatila, nebo se na mě zlobí pro toho malého ptáčka,“ podotkla ředitelka přehlídky. Avšak Vladka Kodoušková uvedla vše na pravou míru: „Pán hor má za sebou dlouhou svatební noc. A tak musel poslat mlžný opar, aby skryl tmavé kruhy pod jeho očima.“

Přípravení byli i Dobřichovičtí. Zjistili si, jak správně místní oslovovat. „V Ústavu jazyka českého jsme zjistili, že správně bychom vás měli oslovovat Vysokonadjizerští,“ konstatovali další Dobřichovičtí a tím všem nasadili velkého brouka do hlavy, jak to tedy s tím oslovováním vlastně je. A protože jsou z města Dobřichovic, což prý znamená více do břicha, přivezli s sebou v odplatu za vysokonadjizerskou pohostinnost patnáctikilovou upečenou krůtu. „Ale to je pořádný pták, spráskla ruce matka Svatka a hned kousek ochutnala. (jn)“

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Dobřichovice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Bernartice nad Odrou	před divadlem
17:00	Malované na skle	velký sál
17:30		
18:00	Bernartice nad Odrou	
20:00	Malované na skle	velký sál
20:30		
21:00	Bernartice nad Odrou	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Zdeněk Janál

Georges Feydeau Brouk v hlavě

Dobřichovická divadelní společnost Dobřichovice

Jsem rád, když si ochotnické divadelní soubory před sebe staví náročné úkoly, pokud k nim mají potenciál a snaží se překonat pomyslnou vysokou laťku. V inscenačně náročném žánru situační komedie se o to včera pokusila Dobřichovická divadelní společnost, která na národní přehlídce venkovského divadla přivezla svoji inscenaci Brouk v hlavě v režii Petra Říhy. Tuto světoznámou hru napsal nejvýznamnější francouzský komedioграф Georges Feydeau v roce 1907. Od ní také mnozí datují původ žánru situační komedie jako takového. Postupem času se také stala Feydeauovou nejhranější komedií vůbec. Zavádí nás do prostředí pařížské měšťanské vrstvy (do rodiny Viktora Emanuela Champsboisyho) a do hodinového hotelu U Něžné kočičky. Tedy do prostředí, které Feydeau důkladně znal a z nichž těžil ve většině svých komedií. Hra je tedy zasazena do konkrétní doby, ale samozřejmě je na ní podstatnější divadelnost jejích situací, z nichž mnohne lze označit za univerzální. Dá se k ní tedy inscenačně přistupovat i jen

skrze stylizaci a samotnou divadelnost. Dobřichovický soubor přitom myslím – zvláště při svém naturelu – šťastně volí inscenační přístup, který jasně počítá i s dobovostí hry.

Brouk v hlavě je založen především na spletnosti komediálních situací a na hereckých partech jednotlivých postav. Úkolem inscenátorů je pak především zvládnout samotný žánr, dostatečně rozvinout a rozehrát komediální situace. To se Dobřichovickým daří přibližně v polovině případů. Ta druhá polovina by si zasloužila větší rozehrání, větší preciznost, schopnost pozastavení postav při zjištění překvapivých informací. Tedy obecněji řečeno větší smysl pro timing. Některé velmi vděčné repliky a situace se totiž jen ve švih "přejdou", namísto toho, aby se jim věnoval větší prostor – aby se pak divák mohl ještě více těšit jejich průběhem, který je v tomto typu komedie mnohem důležitější než výsledek situace, neboť na něm závisí vlastní zábavnost – když divák s radostí sleduje, jak si ty které postavy v krkolomných záplet-

kách a nečekaně nastalých situacích poradí, jak se zorientují, problém vyřeší nebo ho zkomentují.

Brouka v hlavě má jistě tu a tam kdokoli z nás, zvláště když si je nejistý sám sebou a pomyšle jakékoli podezření. V tomto případě se jedná o podezření Marcely Champsboisy na nevěru svého manžela Viktora. Jejím pokusem o zjištění, jestli je její domněnka správná, a pokusem o zajištění důkazů se rozeběhne kolotoč, o kterém samozřejmě ve své naivitě nemá dopředu ani tušení. Její přítelkyně Luiza jí poradí napsat manželovi anonymní dopis a vylákat ho v roli jeho ctitelky na tajnou schůzku do hotelu U Něžné kočičky (ve kterém se následně odehraje druhé dějství komedie). Dopis však napíše vlastní rukou Luiza – a její písmo pozná její muž Carlos de Histangua, když se mu Viktor – "mezi chlapama" – pochlubí, že je nečekaně žádaným a sváděným mužem (ale samozřejmě se navíc i holedbá, že velkým svůdníkem je on sám). Tím se zakládá na celou řadu nedorozumění i na to, že ve

zmiňovaném hotelu se všechny postavy prvního dějství potkají (některé za účelem schůzky, některé ze zvědavosti nebo s cílem zachránit přítele Tournela – kterého nakonec Champsboisy na schůzku místo sebe vyšle – před rozlíceným de Histanguou atd.). Ale aby toho nebylo málo, tak Feydeau celou hru ještě mistrně zkomplikuje tím, že sluha hodinového hotelu Bouton jakoby z oka vypadl panu Champsboisymu a všichni si ho s ním spletou (tak jako ředitel hotelu si pak naopak Champsboisyho splete se svým sluhou). Autor tak napsal mimořádnou dvojroli, která patří k nejatraktivnějším hereckým úlohám v celé historii komediálního žánru. A nutno zdůraznit, že tato dvojrole, která je páteří celé hry, je vděčným úkolem také pro dobríchovického herce Karla Krále, který se v ní, jak vidno, cítí jako doma a dokáže v obou postavách komediálně jednat (o něco lépe se mu to daří jako Boutonovi) i dostatečně kontrastně odlišit obě svoje postavy – jak váženého měšťana Champsboisyho, který se dostal do vleku okolností, tak obyčejného sluhu a alkoholika Boutona. S radostí mohu konstatovat, že přitom se mu daří udržet vkusnou míru stylizace u postavy, která by také mohla sklouznout do přílišné karikatury slabomyslného člověka a opilce. A přestože Bouton v průběhu hry pije alkohol, Král ho naštěstí nehraje jako opilého (což zdůrazňují i v kontextu této přehlídky například k problematickému ztvárnění opilosti v inscenacích Vzpomínky na vodě nebo Krysí dům).

Feydeau zde tedy jednomu herci dává za úkol hrát postavy natolik kontrastní, jak jen postavy měšťana a sluhu (tedy zástupce nižší sociální vrstvy) mohou být. Tento kontrast pak vidíme i v rámci celé hry – Champsboisy je sice nařčen z nevěry, ale skutečnou nevěru vidíme v rámci služebnictva – Yveta podvádí svého muže Štěpána, byť se Champsboisyho synovcem Kamilem (ten je však svobodným mužem).

Udržet míru stylizace se také dobře daří Janě Kroupové v roli Luízy. Nemá však dostatečnou oporu ve svém partnerovi Jiřím

Geisslerovi v roli Carlose de Histangua, ze kterého sice jde strach, ale z žánru spíše vybočuje. Jejich španělské hádky pak trpí na klišé, protože v sobě nemají dostatečnou obsahovou konkrétnost. Strídavě se daří také Hedvice Hájkové jako Marcelle Champsboisy. Postava Kamila Champsboisyho s jeho problémem v řeči je pak jednou z nejvděčnějších figur hry – a můžeme se dohadovat, nakolik obsah jeho hláskové mluvy má být publiku srozumitelný, na druhou stranu mnoho z toho, co říká, okolní postavy opakují – a je zde i komediálním principem, že jedna skupina postav na scéně mu vůbec nerozumí, druhá ano, což vychází velmi dobře například při jeho prvním dialogu s Marcelou, která mu zcela samozřejmě na jeho hláskování odpovídá. Více by mohl být rozehrán moment, kdy Kamil s umělým patrem poprvé promluví, tak jako jeho svádění služkou Yvetou v podání Kateřiny Filla Věnečkové, která v inscenaci příliš spěchá a bohužel dostatečně "neprodá" ani moment, kdy Kamila chytne za rozkrok. Ze služebné postavy, kterou je Doktor Finache, Petr Bendl překvapivě vytváří postavu, která jedná i sama za sebe, má i svůj příběh pravidelného návštěvníka hotelu (doktor tedy není žádným vzorem ctnosti) a velmi dobře funguje v druhé polovině hry při zkoumání Champsboisyho/Boutonova psychického stavu.

Ke slabinám inscenace patří ztvárnění ředitele hotelu Ferrailloa Petrem Říhou (ale dle všeho se jednalo o záskok) i postava Olympie – ta je však možná více než problémem hereckým problémem již v rovině samotného textu. I přes zkrácení jejích výstupů i dialogu ředitele Ferrailloa s doktorem Finachem o její minulosti se mi jeví výstupy Olympie v mnohém nadbytečné a zdlouhavé, bohužel zpomalující nástup druhého dějství, jehož řemen se rozbíhá jen velmi pomalu. Také režijní doplnění hotelových slečen v jeho úvodu mnoho nepomáhá, zvláště když se pracuje s jejich nedokonalou choreografií, nekvalitní písní, a to ještě ke všemu ve špatném nazvučení. Navíc je divák maten, jestli se tedy má

jednat o šantán, kde se i tančí a zpívá, nebo o dobře utajený hodinový hotel (vždyť čím jiným, než principem utajování, je celá ta vymoženost v hotelovém pokoji s tlačítkem u postele, která se dle potřeby otočí a přiveze na scénu strýčka Baptistena, který pak předstírá nemocného v posteli). Dále matou i zvolený žánr, neboť na scénu přivádějí atmosféru až operetní.

Herecky nejproblematictější se mi jeví ztvárnění postavy Romaina Tournela, jehož karikaturní přehrávání až k šarži již opět patří do jiné komedie. Bohužel působí od počátku hry jako šašek, jemuž nemám šanci uvěřit, že je mimořádně schopným a atraktivním šukničkářem, jehož postelí prošla polovina Paříže. Jeho mluvní i pohybová stylizace navíc prozrazuje, že hraje především sám se sebou, namísto toho, aby rozvíjel dialogy ve svých situacích v partnerství s kolegy. To je ostatně problém, který se netýká jen jeho. Kdyby herci více jednali společně a vycházeli jeden z druhého, došlo by snad k onomu většímu rozehrávání situací zevnitř, o čemž se zmiňuji již v úvodu tohoto textu.

Půdička

Půdičkáře potěšilo představení Feydeauova Brouka v hlavě v provedení Dobřichovických a po prvotním nadšení se začaly objevovat určité pochybnosti. Nedomnívali se shodnout, zda chladné prostředí jakési domácnosti či nevěstinec nízké kategorie jsou pravým prostředím pro víceméně salonní příběh. Tuto nejistotu umocnila nejednotnost hereckých prostředků, takže jsme ocenili decentní a uhlazený výkon Viktora alias Bountona, „samohláskového“ mluvky případně doktora, kteří i přes střídmost použitých prostředků příjemně bavili. Na druhou stranu se někteří herci dostávali do naddimenzovaného herectví, které jakoby patřilo do jiného typu komedie. Bylo zvláštní, že přes poměrně drsné výhrady stále jsme uznávali, že představení je uděláno poctivě, že má svůj řád, že cítit pevná režijní ruka.

Soud nařídil pětiletou podmínku

Hospůdka U Hříšné duše se proměnila při čtvrtém loučení v soudní síň. Předmětem sporu bylo manželství Krakonoše a Mladé Haluze. „Navrhujeme, aby původně jednodenní manželství bylo prodloužené na dobu neomezenou,“ navrhla soudkyně z lidu Marcela Škodová. Pro byla také svědkyně hosteska Pavla předvolaná soudem. Zástupkyně DS Vojan – Mladá Haluz Vladka Kodoušková konstatovala, že je ráda i za to jednodenní manželství s Krakonošem. „Pokud by však mohlo pokračovat dál, budeme z praktického hlediska rádi. Jak bychom si jinak dělili to, co z manželství vzniklo,“ ptala se Kodoušková. Spor vyřešila matka Svatka prohlášením, že navrhuje manželství prodloužit na dobu neurčitou s podmínkou na pět let. „Pokud do té doby

nedojde ke styku, bude manželství anulováno,“ uzavřela Svatava.

Variaci na běžný scénář

ceremoniálu loučení se souborem si logicky vyžádal středeční způsob vítání desenského souboru Mladá Haluz, který dorazil do Vysokého s představením úžasná svatba. To podnítilo připravit při vítání svatbu mezi souborem a Krakonošem, který souhlasil s tím, že manželství bude trvat jeden den. Proto včerejší prodloužení bylo logickým pokračováním.

Na váženější notu zahrála Iva Janálová, která pronesla přípitek. „Nejkratší cesta od člověka k člověku je pohled do očí. Přeji vám, aby ten pohled na lidi, na život, na lásku a hlavně na divadlo měl ten nejkratší směr,“ pozvedla sklenku s vínem Iva. A Martin stvrdil loučení místní poudačkou od Prokopa Hásky Jak hlídat zelí. (jn)

Tragédií mají diváci v životě už tak dost

Podle mého názoru by letos měl být nejvíce oceněn DS z Dobřichovic. Místo švestiček z vlastní zahrádky přivezli krůtu z vlastního chovu. K tomu by se asi mělo přihlédnout! O souboru jsem si povídala s režisérem Petrem Ríhou.

Na Krakonošův divadelní podzim jste přijeli s hrou Brouk v hlavě. Co vás na ni zaujalo?

Jsou tam úžasné možnosti pro herce. Ve hře se ale nevyřádí jen herec, i režisér si přijde na své.

Váš soubor má 43 členů. S kolika začínal?

V roce 2008 začínal asi s pětadvaceti členy. Postupně se přidávali další.

25 lidí v začátcích je neskutečné číslo. Kde se vzali?

Část se oddělila z divadelního souboru Revnice a přidala se k nim parta, která vždycky slavila v Dobřichovicích narozeniny.

Jsou všichni z Dobřichovic?

Většina ano. Taky máme herce z Prahy, Revnic a z Kladna.

Hrajete i vlastní autorské hry?

Moje žena divadelní hry píše,

takže občas ano. Hra Tři mušketýři, kterou jsme hráli, byla v naší úpravě.

Jaký žánr tvoří nejčastěji váš repertoár?

Komedie. Tragédií mají diváci v životě už tak dost. (gab)

Mašle

Jak Luděk Horký správně poznamenal, scénografie se nebojí. Nebojí se jí natolik, že scénograf Jaromír Vosecký neměl skoro co dodat. A tak se Jaromír věnoval mašlím. Svoje hodnocení ukončil slovy: já mám prostě problém s mašlemi. (gab)

Kašel

O tom, proč Lenku Láznovskou přepadl kašel, vzniklo hned několik teorií. Dramaturg Luděk Horký se přiklání k názoru, že ho způsobila nová květinová výzdoba v malém sále. Možná, že je to pravděpodobnější než teorie o strašlivém horském ovzduší. (gab)

Kontrolní výbor

Karty se obrátily! Když se schylovalo ke konci čtvrtletního semináře, Jaromír převzal funkci předsedy poroty. „Teď dej slovo souboru,“ poradil Milanovi. Ten se vzápětí ohradil s otázkou, jestli zde funguje něco jako kontrolní výbor. (gab)

Kameny jsou naklazené, představení odehrané

Díky všem hercům nočníkového představení, na jehož ostrou přípravu jsme měli jen dvě zkoušky, zahájil valnou hromadu Vobskočáku půlpřezident Jiří Hlávka a dodal, že má na představení velmi dobrou odezvu. „Dokonce se líbilo i panu režisérovi Rudolfu Felzmannovi, řekl, že konečně ví, jak se dělá divadlo,“ podotkl Hlávka. A protože jsou ohlasy tak dobré, dohodli se členové korupčního spolku, že připraví představení v podobném rozsahu také na příští rok.

Druhý půlpřezident Stanislav Mareš Vobskočáku oznámil, že připravil spolkové ceny pro každý soubor a včetně hodnocení je předá na závěrečném bále Sejkorák po ukončeném slavnostním vyhlášení výsledků

přehlídky. Stejně jako v předchozích ročnících, věnuje spolek přehlídce opět svou rumovou cenu čítající šest půllitrových lahví a jedna je určená pro ty, kdo budou „očkovat“ brambory – k vyzvednutí je u Jana Vaverky st.

Poté se řešila členská základna. Z původních 166 lidí je nyní aktivními členy Vobskočáku kolem třiceti lidí. „Pravda je, že původně bylo možné vystoupit jedině úmrtím, nová změna je, že pokud někdo dva roky po sobě nezaplatí příspěvky, jeho členství zaniká,“ objasňuje Jiří Hlávka. Na čtvrtetní valné hromadě však vstoupila do Vobskočáckých řad nová členka Jitka. (jn)

Mlhavá

*Mlhavé jsou pojednou
krkonošské kraje.
To pán hor si s počasím
tak trošičku hraje.*

*Mlhavé at' klidně jsou,
nás to nerozhází,
neb nám dobrá nálada
ni trochu neschází.*

*Jen si prstem do mlhy
píšem – už je pátek –
ještě den a skončí nám
divadelní svátek.*

*Abychom se sešli zas,
musíme se loučit.
Má-li něco začínat –
musí to i končit.*

*Smutní ale nebudem –
to mlha neuvládne.
Ať si klidně zaprší
a nebo s ním spadne.*

*My už zítra začneme
týdny odečítat.
A těšit se na ten den,
kdy se budem vítat.*

Jiří Hlávka

Výzva

Už včera jsme vám oznámili, že se v divadle ztratil zlatý náramek, který je pro majitele cenný z jiného hlediska, než materiálního. Znovu vás prosíme, pokud jej někdo našel, přineste nám jej, prosím, do redakce Větrníku. Děkujeme.

Doposud utajovaná funkce

Lenka Láznovská má na Krkonošově divadelním podzimu funkci nejen porotkyně, ale i nápovědy. I když se to nadále pokoušela tajit, předseda poroty Milan Schejbal její plány zhatil. Jakmile se Lenka zmínila, že hru Užasná svatba moc dobře zná, Milanovi to nedalo a prozradil, že souboru zezadu napovídala. (gab)

Udílení cen VOBSKOČÁKU na závěr KDP 2017

Jediný porotce a zároveň sponzor vobskočáckých cen, prezident Standa Mareš, má jasno:

Divadlo pod zámek při TJ Sokol Kyjovice - paní Sylvii Grygarové sadu náhradních váziček, aby mohla dále mlátit po hlavě ,OPACNÉ POHLAVÍ.

DS Zdobničan Vamberk - paní Lucii Vodákové sadu hrnečků na vybavení TURECKÉ KAVARNY, aby nemuselo být nádobí namalované.

Voživot Mladá Vožice - paní Banksové sadu náhradních skleniček, protože v zápalu hraní je shazuje ze stolu.

ŽAS – Ženský amatérský spolek Homole, 100 kusů pletacích vln, aby mohly v ŽENSKÉM NEBI účelně trávit volný čas.

Zmatkaři Dobronín - třem pozůstalým sestrám kávovou sadu pro tři osoby, aby nemusely neustále pít alkohol z flašek.

DS Vojan Desná - Mladá haluz - všem hercům šestidílnou kávovou soupravu. Sedněte si a vyřešte ÚŽASNOU SVATBU v klidu.

Dobřichovická divadelní společnost, z. s., Dobřichovice - dvoudílnou čajovou sadu dvěma režisérům za nápad při vítání nalévat žlutý mošt do vymytých kelímků na odběr moče.

Bodlák Bernacké Ochotnické divadlo Bernartice - zbojníkům a četníkům sadu malovaných hrnečků z porcelánu, neboť nemusí být vše MALOVANÉ NA SKLE.

Rádobydivadlo Klapý - zvláště host má nárok u prezidenta Vobskočáku na odměnu. To je mnoho nití, tkalounů, pletacích vln a ostatních potřeb pro práci garderobiérky.

Režisér má být hlavně tolerantní

Povídání se Svatoplukem Vašutem bylo moudré, vtipné a především příjemné.

Představte mi, prosím, co je vaším posláním na Krakonošově divadelním podzimu.

Mým posláním je stmelit rozdílné osobnosti režisérů, které navštěvují tuto přehlídku za záměrem tvořit. Je to obtížné, protože jak už to u režisérů bývá, všichni mají vysoké ego. Náhodně je rozlosuji do tří skupin, zvolí se jeden režisér a ten udělá obsazení. Zkouší se hra Dům Bernardy Alby.

Proč jste zvolil zrovna tento text?

Venkovské soubory nemají vždy šanci seznámit se se všemi světovými klasiky. Federico García Lorca, autor této hry, je jedním z těch, o kterého se blíže zajímám teprve rok a půl zpátky. Text jsem měl připravený pro svůj soubor v Teplicích, a tak jsem si řekl, že nebudu objevovat Ameriku a ukážu ji i ve Vysokém.

Je seminář určen skutečně jen pro režiséry?

Většinu tvoří režiséři, ale pokud se chce účastnit někdo z herců, nemám nic proti tomu.

Na začátku jste mluvil o rozdílných osobnostech. Kdo tvoří letošní tým?

Každý je svým způsobem samorost. Nejsou to žádní mladíci, mají za sebou kus práce. Ne

všichni se dokáží podřídít. Zpravidla se ostatní podřizují režisérovi a ten někdy zapomíná, že by měl být daleko tolerantnější. Nemyslím tím, aby přehlížel chyby. Jen je třeba si uvědomit, že pracuje s živými bytostmi. Je důležité volit slova a jejich intenzitu, lehce by se z nich mohl stát pouhý akustický smog.

Vy sám jste tedy tolerantním režisérem?

Ano! Je totiž hodně nadaných lidí, kteří svůj talent prohospodaří. Naopak ti, co jsou si vědomi svých nedostatků, svou pílí mnohdy ty nadané předčí.

(gab)

sobota 21. října 2017

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:30	loučení Bernartice nad Odrou	malý sál
15:00	Rozmarné léto	
15:30		
16:00	Klapý	
20:00	závěrečné vyhodnocení	
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj XLVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal a co kdo dá. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč